

Als sociologen over een paar eeuwen willen weten wat de Vlaamse man en vrouw in de straat zoal dacht over politiek, milieu, migranten en noem maar op, dan volstaat het om het oeuvre van De Strangers te beluisteren. Voor mij zijn De Strangers daarom Vlaams Erfgoed.

Rik De Saedeleer, oud-voetbalcommentator, 1987.

Inderdaad, De Strangers hebben in hun 50-jarige carrière over alles gezongen dat op de tong lag van de gewone Antwerpenaar, dat omging in hart en hoofd van menig Vlaming. Aan de hand van hun liedjes neemt dit boek u mee door vijftig jaar geschiedenis van ons dagelijks bestaan vanaf het begin van de groep in 1952. Maar er is meer!

De Strangers Compleet toont ook heel wat foto's, waaronder nooit eerder gepubliceerde. En u kan De Strangers zelfs horen en bezig zien! QR-codes voeren u naar geluids- en beeldfragmenten, naar interviews met de groepsleden of met andere BV's over deze Ambassadeurs van het Antwerps.

De Strangers Compleet verzamelt voor het eerst alle liedjes, zowel de gedrukte teksten, als de uitvoering op CD met de mogelijkheid om uw box *Al ons liekes* aan te vullen met een 21ste CD.

DE STRANGERS COMPLEET

EXTRA: 84 QR-CODES

Scan en luister ...

MÈ MIËR AS 400 LIEKESTEKSTEN

ALEX BOEYE, NEST ADRIAENSEN, JOHN DE WILDE & BOB VAN STAEYEN

onder redactie van RENÉ VAN CAMP

ISBN 978 90 790484 41

DE STRANGERS COMPLEET

mè miêr as 400 liekesteksten

ALEX BOEYE, NEST ADRIAENSEN, JOHN DE WILDE & BOB VAN STAEYEN
onder redactie van RENÉ VAN CAMP

ARTUS ANTWERPEN
2014

IN MEMORIAM

Pol Bollandsee

22 augustus 1929 – 26 december 1984

en

Gust Torfs

9 oktober 1929 – 4 juni 1997

Voor een belangrijk deel van dit werk werd gebruik gemaakt van een bewerkte en ingekorte versie van de licentiaatsverhandeling van historicus Hart Beernaert, die de bewerker zijn welwillende toelating daarvoor heeft gegeven, waarvoor dank.

ISBN 978 90 790484 41

Copyright © 2014 De Strangers, René Van Camp en Alexander Jonckx

Distributie: Artus, Camille Huysmanslaan 72 bus 6, 2020 Antwerpen

Opmaak: Egeria Desktop Publishing, Westende

Gezet in 12/14 Twentieth Century

Niets uit deze uitgave mag zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever op welke wijze ook worden gekopieerd.

Al het beeld- en audiomateriaal komt uit het Strangersarchief. Wie rechten meent te bezitten op één van de gebruikte foto's, video- of geluidsfragmenten, wordt verzocht zich kenbaar te maken bij de uitgever.

Inhoudstafel

INHOUDSTAFEL	• pagina 5
VOORWOORD	• pagina 7
INLEIDING	• pagina 11
ZO IS HET BEGONNEN	• pagina 15
EEN GROEPSBIOGRAFIE	• pagina 21
DE STRANGERS EN HUN TEKSTEN HISTORISCH GEDUID	• pagina 25
1. De politiek	• pagina 27
2. De economie	• pagina 43
3. Het milieu	• pagina 49
4. De migranten	• pagina 55
5. De media	• pagina 67
6. De monarchie	• pagina 75
7. De sport	• pagina 81
8. Vakantie	• pagina 93
9. Veranderende tijden	• pagina 101
10. Het buitenland	• pagina 109
'T LEVE NÀ DE STRANGERS	• pagina 119
AL ONS LIEKESTEKSTEN	• pagina 123
INDEX	• pagina 387

De Strangers op TV in 1962. Boven: opname uit het gelegenheidsprogramma Carnavalmarmelade. Rechts: opname uit De wereld van Charles Trenet.

In 1957 woonde kleine snotter Ed Kooyman in zijn school een optreden bij van een lokaal Antwerps groepje en luisterde met rode oortjes naar The Strangers. Als lid van het koor van het Sint-Lievenscollege wist hij hoe moeilijk het was om in vier stemmen te zingen.

Een groepsbiografie

Op 8 mei 1952 ziet de groep *The Strangers* het levenslicht. Stichtende leden (zie foto links) zijn:

GUST TORFS (ANTWERPEN 09.10.1929 – 04.06.1997)

Ook gekend als 'de lange' van *The Strangers*. Van Hollandse komaf, doch oer-Antwerps langs vaderskant., schrijft hij de eerste Antwerpse tekst *De Sinjorentram* in 1954. Daarna volgen er nog ...

ALEX BOEYE (HAASDONK-WAAS, 12.10.1934)

De man met de baard, ook gekend als 'de serjeuze Stranger' en perfectionist. Hanteert op het podium de gitaar. Schrijft eveneens teksten voor de groep.

POL BOLLANSEE (BERCHEM, 22.08.1929 - 26.12.1984)

De meest karakteristieke kop van de groep en droogkomek. Hoëft maar gewoon op de scene te komen en het publiek begint al te lachen. Spreekt het platste Antwerps. Kondigt in de beginperiode de liedjes aan in vlekkeloos Nederlands. Is tevens de ouderdomsdeken.

JAN (JOHN) DE WILDE (ANTWERPEN, 29.09.1933)

Ook bekend als 'het clowneke' van de groep. Superenergieke blikvanger op het podium maar ook superzenuwachtig vóór elk optreden. De man van 1001 ideeën op en naast de scene en dol op verkleedpartijen tijdens het optreden. Hij brengt dikwijls 'de komma's' aan die Gust en Alex omvormen naar een Strangerstekst.

De Strangers in de originele bezetting, 1952–1964, met (van links naar rechts) Gust Torfs, Alex Boeye, Pol Bollandsee en John De Wilde.

De Strangers en hun teksten

historisch geduid

Rik De Saedeleer, gepensioneerd voetbalcommentator, gaf in 1987 volgende commentaar ter gelegenheid van het 35-jarige jubileum van De Strangers: 'Voor mij zijn De Strangers allang veel meer dan een bijzonder populaire zanggroep. Voor mij zijn ze een Vlaams erfgoed. Als over een paar eeuwen de sociologen willen weten wat in Vlaanderen de man in de straat zoal dacht over de meest verscheiden onderwerpen, dan moeten zij enkel het complete oeuvre van De Strangers beluisteren.' Sindsdien hebben De Strangers teksten blijven schrijven, tot zij in 2002, vijftig jaar na hun debuut in 1952, definitief afscheid namen.

Historicus Hart Beernaert volgde in 2008 Riks raad op en voor zijn licentiaatsverhandeling gebruikte hij de liedjesteksten van De Strangers om de lokale en wereldgebeurtenissen te beschrijven door de ogen van het gewone volk, in tegenstelling tot wat meestal gebeurt, namelijk dat intellectuelen geschiedenis schrijven van bovenaf met behulp van bronnen van bovenaf en geschreven voor intellectuelen.

Maar hoe kwam hij bij De Strangers terecht?

'Gelukkig heeft het toeval me daar een handje in geholpen. Ik hoorde op de radio een liedje van de Antwerpse groep De Strangers, een groep die mij gezien mijn leeftijd redelijk goed bekend was. Volgend zinnetje uit de tekst van het liedje bleef me bij: *in de tijd van de rock and roll, zat de kerk en de cinema vol.*

In enkele woorden werden twee grote historische processen, secularisatie en veranderde vrijetijdsbesteding tussen de jaren vijftig en zeventig, raak geschetst met een voor het grote publiek verstaanbare woordenschat. Nieuwsgierig geworden heb ik daarna enkele verzamel-cd's van hen beluisterd. Tot mijn verrassing bevatte hun oeuvre voortdurend verwijzingen en al dan niet bedekte toespelingen op de toenmalige actuele gebeurtenissen. Daar hun carrière en liedjesteksten een periode van vijftig jaar beslaan, waren ze geschikt als bron voor mijn onderzoek. Het is een unieke bron, geschreven voor de grote massa en bevat vele verwijzingen naar de gebeurtenissen van de laatste vijftig jaar', aldus Hart Beernaert.

In tien hoofdstukken belichten we evenveel aspecten van feiten en gebeurtenissen uit de tweede helft van de voorbije eeuw met de eigenzinnige kijk die De Strangers daar op hadden.

De peetvader van de Vlaamse quizmasters presenteerde o.m. “Eén tegen allen”. Hij stopte in 1965 maar maakte in 1972 voor “20 jaar Strangers” één uitzondering, op uitdrukkelijk verzoek van De Strangers zelf, met wie hij tijdens zijn actieve presentators-loopbaan heel veel heeft opgetreden. Hij was erg ingenomen met de stem van Alex; vooral de manier waarop hij De gastarbeider bracht, vond hij schitterend.

ven van arbeidskrachten in het buitenland op te zetten. De campagne richtte zich vooral op Maghreb-landen. Via de Belgische ambassades en consulaten werden brochures verspreid om kandidaten te werven voor emigratie naar België, in Algerije, Tunesië en Marokko. Halfweg de jaren zestig begon de rekrutering ook in Turkije. Op enkele jaren tijd werden 125.000 arbeidsvergunningen uitgereikt aan Turkse en Marokkaanse arbeiders. Daarnaast was er nog een spontane immigratie. Vreemdelingen met een toeristenvisum konden gemakkelijk, meestal clandestien, werk vinden. In 1974 leidde de economische crisis tot een immigratiestop. Tussen 1947 en 1970 vestigden zich 327.000 migranten in België, 99 procent van hen waren afkomstig uit Zuid-Europa, de Maghreb of Turkije.

Positief vonden De Strangers die ontwikkelingen niet. Ze zongen: *d'r hemme z'ons mè in de scheir (Hutsepotpourri)* (ze hebben ons liggen, ze hebben ons te pakken). Met ‘ons’ bedoelen ze: de Belgen. Jammer genoeg verduidelijkten ze niet wat er negatief was aan die immigratiegolven. Etnocentrisme, het samengaan van een positieve houding tegenover de eigen sociale groep met een negatieve houding tegenover andere etnische groepen, kan een verklaring zijn. Ook was sinds 1964 de werkloosheid toegenomen. In februari 1967 ging de overheid, onder druk van de vakbonden, de verblijfswetgeving opnieuw strenger toepassen.

Helemaal anders klonken De Strangers, twee jaar later, in 1971 zongen ze over **De Gastarbeider** (p. 176). Het was hun bewerking van de internationale hit van Georges

Moustaki, ‘Le Métèque’ (Frans scheldwoord voor vreemdeling). Moustaki was een in Frankrijk geboren Griek en bezong het heimwee van een gastarbeider naar zijn thuisland. Zonder een letterlijke vertaling te geven, bleven De Strangers het hoofdthema van de oorspronkelijke tekst trouw. Tot het begin van de jaren zeventig waren de meeste migranten mannen. Ze kwamen naar hier, met een garantie op werk, om de leefomstandigheden voor zichzelf en hun gezin, dat in het thuisland bleef, te verbeteren. De bedrijven zochten goedkope arbeidskrachten. Die vonden ze vooral onder de laaggeschoolden. Van de Turkse gastarbeiders die in Duitsland immigreerden van 1965 tot 1975 had 41,8 procent geen enkel diploma en 47,1 procent slechts een diploma lager onderwijs.

In de eerste strofe zongen De Strangers over de hoop van een arme Algerijn, om naar België te emigreren. In de volgende strofes beschreven ze de realiteit voor een gastarbeider in België en die was ontluisterend.

Voor het einde van de jaren zestig planden de gastarbeiders niet om in België te blijven. Hun doel was om hier een inkomen te verdienen, en zo veel mogelijk van dit inkomen naar hun thuisland en familie te sturen. Hun leefomstandigheden hier waren dikwijls ellendig. Taalproblemen speelden ook een belangrijke rol. Niet zelden waren ze ook in hun eigen taal analfabeet. De reactie van de Belgische bevolking was ambivalent. Enerzijds was er een medelijden met de gastarbeiders en met hun leefomstandigheden. Dit komt duidelijk tot uiting in het liedje van De Strangers. Anderzijds stak een beginnend racisme de kop op. Zowel op te huur staande huizen en horeca zaken was

zo uit het leven gegrepen dat ik iedere keer weer de waterlanders voel komen. Dus als ze mij in 'Plaat préféré' op Radio 2 ooit zouden vragen wat ik het mooiste Vlaamse liedje vind, dan zal dat met alle respect helaas niet 'Je veux de l'amour' van Raymond zijn of 'Ik mis je zo' van Udo (veel betere versie dan van Tura zelf), maar dit nummer van de Strangers. Tot spijt van wie 't benijdt!

De meest merkwaardige reactie komt nog van John, die hoewel hij nog het meest geraakt was door het deba-

cle, bij zijn 80ste verjaardag, meer dan 20 jaar na de feiten, geheel in zijn eigen stijl volgende reactie gaf: 'Je kunt het ook van de andere kant bezien, nu spreken ze nog steeds over ons'.

Dat De Strangers ook bij het jonge volkje geen onbekenden zijn, ondervindt Tom Naegels, auteur van het verfilmde succesboek 'Los', regelmatig wanneer hij voor een school een lezing houdt. Overigens hebben De Strangers in deze verfilming een merkwaardig optreden gegeven met De Zieke-kas.

Vlaams Blok om te spelen op hun feest in het Hof ter Loo. Er waren nogal wat aanvragen geweest. Die hadden we allemaal geweigerd. Maar we traden voor iedereen op: voor de blauwen, de roden, de katholieken. Ooit hebben we voor een De Morgen-benefiet gespeeld samen met Turkse en Marokkaanse groepen. Altijd gratis. Dus hebben we ons door het Blok laten betalen: 65.000 frank (1.600 euro). Dat geld schonken we achteraf aan een goed doel: Unicef ... Ik zou een fascist zijn. Nu moet je weten dat mijn grootvader in een concentratiekamp vermoord is ... Ik heb mijn lidmaatschap van de socialistische mutualiteit toen opgezegd en ben later uit pure balorigheid op een CVP-lijst gaan staan.' Stranger John De Wilde verklaarde over de Blok-affaire: 'Optreden voor het Vlaams Blok kon niet, maar in de 41 jaar voordien hadden we voor elke partij opgetreden, van de CVP

tot de Kommunistische Partij ... Los van het hele incident vind ik het erg onrustbarend dat je onder het mom van politieke correctheid niet meer mag denken wat je wil ... De Strangers zijn zeker geen racisten. Mijn dochter is gehuwd met een Indonesische jongen en ik ben trots op mijn schoonzoon.'

De betekenis van een tekst hangt ook van de context af. De Strangers zelf leken niet te begrijpen dat het zingen van **De zieke-kas** op een overwinningfeest van het Vlaams Blok de tekst een andere betekenis gaf dan het zingen ervan op een gewoon bal. Het beste antwoord op de vraag of De Strangers racisten of rechts-extremisten waren geven ze zelf op hun afscheids-CD, hun gezongen testament. De tekst van **Allemaal gebreken** (p. 359) spreekt voor zich.

Uit het afscheidsconcert van De Strangers, in de Elisabethzaal te Antwerpen op 14 mei 2002. Op de tonen van Soeur Sourire's 'Dominique' kan John zich weer eens ten volle uitleven in een reeks fenomenale verkleedpartijen. Verbaas u voorafgaand aan het hoge tempo van grappen waarop John de zaal trakteert, waarbij er één op zijn minst 'op het randje' is.

Boven: met een kwinkslag ('Zorg dat je alle liedjes tegen volgende keer van buiten kent') krijgt Nest zelfs de 'serieuze' koning Boudewijn voluit aan het lachen bij het overhandigen van het boek 'Al ons liekes' ter gelegenheid van het koninklijk jubileum in 1985.

regelmatig in het nieuws. In de liedjes van De Strangers kwam hij tweemaal aan bod, in 1967 en 1971. Aanleiding waren telkens de financiële problemen van Prins Karel. In 1967 zongen ze: *Wille wij voor de deugnietierij Prinske Karel is gon troosten na dattem ze geld vermooste* (**Kinderliekes 5**, p. 147). In 1971 vervolgden ze met: *Prins Karel diê kan voort weeral ... mè diên aalmoes van Allard, Baron Allard* (**Oud vuil 1**, p. 180).

Prins Karel was in die jaren in zware financiële moeilijkheden gekomen. Dit was hoogst verwonderlijk. In 1955 had hij nog bij de verdeling van de trust, die de erfenis van zijn vader koning Albert I beheerde, een aandelenpakket van 3,5 miljoen euro gekregen. De verkoop van zijn derde aandeel van het koninklijke domein van Retie bracht hem 1,9 miljoen euro op. De financiële adviseur van de prins was Baron Olivier Allard. Karel voerde een proces tegen hem en beschuldigde zijn adviseur van frauduleuze praktijken bij financiële transacties. Uit dat

proces bleek dat de gewezen regent in de jaren zestig tussen 9,3 en 17,4 miljoen euro verloor aan zijn adviseur. In september 1972 werd die adviseur vrijgesproken wegens gebrek aan bewijzen.

Na zijn regentschap werd Karel nog zelden of nooit gezien aan het Belgische hof. Op de begrafenis van Karel was zijn broer Leopold niet aanwezig. De vete tussen de twee broers ging terug tot de jaren dertig. Karel mocht toen, van onder meer Leopold, niet huwen met een niet-adellijke bakkersdochter. In 1938 mocht hij ook niet de dochter die ze samen kregen adopteren. Zo kreeg hij een buitenechtelijk kind en zette daarmee een familietraditie van de Coburgs voort.

Karel was woedend toen hij vernam dat Leopold zelf in 1941 in het geheim hertrouwd was met een niet-adellijke vrouw. Hun kinderen kregen later de prinselijke titel. Na de oorlog bleef Leopold zijn broer verwijten hem in de Koningskwesie niet gesteund te hebben en in feite

Luc Van de Poel, gitarist bij de Antwerpse punkgroep 'The Kids', was in zijn jonge jaren weg van de formidabele samenzang van De Strangers. De Strangersparodie 'Punk' op Plastic Bertrand's 'Ca plane pour moi' (op zich in feite al een punk-parodie) vond in zijn ogen evenwel geen genade. 'Het klonk voor gene meter ...'

den wel dat de vrouw in de feiten het sterke geslacht is: zo zwak vonden ze de vrouwen dus niet.

De feministische actiegroepen hadden de opvatting dat hun succes niet mocht gemeten worden aan wettelijke veranderingen, maar wel aan de mate waarin de waarden en attitudes in de samenleving veranderden. Vanzelfsprekend lukte dit niet altijd en bij iedereen. Een gangbare reactie van tegenstanders van de vrouwenbeweging was ze belachelijk maken. Zoals dikwijls waren het precies de mensen, hier de laagstgeschoolden, die de meeste nood hadden aan emancipatie, die er het meest negatief op reageerden. De Strangers zochten nog in 1991 succes met het overdrijven en lachen met de vrouwenrechten in **Vanaf het jaar 2000** (p. 327).

Eind van de jaren zestig begon zich ook een aparte jongerencultuur te ontwikkelen die zich sterk afzette tegen de toen heersende mentaliteit. Jongeren drukten hun eigen identiteit uit via hun eigen muziek, haardracht, klederdacht en sommigen ook door het gebruik van softdrugs. Marihuana en joints roken werd, in navolging van hun helden uit de muziekindustrie, populair in hippe middens. Het waren de snelwerkende bestanddelen van de hennepplant die zowel een psychisch stimulerende als psychisch remmende werking konden hebben. De Strangers lachten ermee. In een van hun liedjes uit 1969 laten ze een jongetje van zes jaar marihuana-sigaretten kiezen als verjaardagsgeschenk. Een jaar later vroegen De

Strangers in een liedje aan Sinterklaas als geschenk voor een zevenjarige *e pakske toebak, ...alleen, 't is giënen echten toebak wilde daarop lette ons Franske smoot alleen marihuana—sigarette* (**Dag Sinterklaas**).

De jongerencultuur werd door het grootste deel van de bevolking, waartegen ze zich afzette, dan ook niet erg gesmaakt. De Strangers verwoordden de ideeën van de meeste gezeten burgers in 1972. *In, 'n hippige kroeg, vol mè joenge snake daar proppe die hun vol, mè drugs, alkool en beat ... ze zèn al gedrogeerd ... nee—je geft mij mor zonder spijt ... die goeien ouwen tijd* (**Liif tege liif**).

In het midden van de jaren zeventig ontwikkelde zich een nieuwe jongeren tegencultuur: punk. Punk is Engels voor schorem en dat was wat veel mensen dachten dat de aanhangers van punk waren. Punk kenmerkte zich door een wantrouwen tegenover alle grote ideologieën en benadrukte meer de individuele autonomie. Dit uitte zich in de mode en de muziek die punkers aanhingen. De Strangers vertolkten de weerzin van de gevestigde orde tegenover de punkers in het nummer **Punk** (p. 228).

Dat het gebruik van softdrugs leidt tot het gebruik van harddrugs verkondigden De Strangers in 2002. *Mor oep 'ne keer dan liet e vriendje h'm 'n jointje smore, en van dië moment, hadde de drugs h'm in de scheir ... Cois begost al méér en méér gevaarlek spul te pakke a slikte en spoot, oep de duur was h'm e wrak* (**Coike Vanderlinde**). De DrugLijn maakt dit onderscheid tussen soft- en harddrugs niet. In analogie met alcoholgebruik maken ze wel

FPÖ van Jörg Haider, mee in de regering zat. Zelfs de Amerikaanse weekbladen Time Magazine en Newsweek hebben daarover bericht. Ook in andere landen van de Europese Unie waren er vele protesten tegen Oostenrijk, maar Louis Michel en België namen het voortouw in de polemiek tegen Haider. Het voorstel om niet meer in Oostenrijk te gaan skiën kende niet veel succes in België. In 1999 brachten 244.713 Belgen een lang verlof door in Oostenrijk, in 2000 steeg dit tot 306.185.

Haider, een rechts politicus, werd in 1989 gouverneur van de deelstaat Karinthië in Oostenrijk. Twee jaar later dwongen zijn positieve uitspraken over het nationaal-socialisme hem tot aftreden. In 1994 en 1999 behaalde hij met zijn extreemrechtse partij, het FPÖ, grote verlie-

zingsoverwinningen. In februari 2000 trad de FPÖ toe in een regeringscoalitie met de christen-democraten, ondanks wereldwijde protesten. Daarop trad Haider af als partijleider. Sedertdien is zijn ster tanende.

'k Was in Oostenrijk aan 't skiën zonder Haider sympathiën, mocht subiet uit ons hotel op bevel van Louis Michel (Piet Snot). Opvallend is dat De Strangers zich duidelijk distantieerden van Haider en zijn extreem rechts gedachtegoed. De hevige reacties op hun optreden voor het Vlaams Blok in 1991 veroorzaakten een abrupt einde aan hun commercieel succes. In 2002 waren ze terug gerehabiliteerd. Niet alleen in interviews verklaarden ze telkens geen racisten te zijn, zelfs in hun liedjesteksten voelden ze zich verplicht dit te doen.

Viering 20 jaar Afspanning Den Moor in Broechem bij Antwerpen op 4 augustus 2009, met in het tweede gedeelte een mini-optreden van De Strangers. Onder andere Da konne we na, een persiflage op 'Les Lacs du Connemara' van Michel Sardou, hét zakdoeken-zwaaien liedje bij uitstek, komt aan bod. Tegelijkertijd is dit een mooie presentatie waar Afspanning Den Moor voor staat.

M'N PENSJOENG ... M'N PENSJOENG

Wie mein Ahnl zwanzig Jahr (Trad.) (DER VÖGEL-HÄNDLER – Carl Zeller) –

veur z'n vijf en zestig jaar, weurd ginnen iênen Belg gewaar
dat 'm stillekesaan verslèt, en gelijk is veur de wet
wârke is dan 'n karwei, meer ne vorm van slavernij
en hij telt de jaren af, dan got'm profetere ...

me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
ge zult mij wa zien doeng
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
dan begin e kik eerst mor te leve
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
'k krijg veurniet al m'n poeng
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
'k wenste da kik zo vâ al stoeng

as g'er vijf en zestig zij', dan moet uit de maatschappij
en ge krijg'd'as ouwe knol, 'n horloge of 'n madol
niemand vraagd'of ge wilt gaan, 't is veurbij ... g'et afgedaan
en ge mokt oew'eige wijs, naa gonnek is profetere

me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
'k moet er iets on gon doeng
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
't schijnt da'k naa d'r moet lere mè leve
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
'k krijg veurniet al die poen
me pensioeng, me pensioeng, me pensioeng
'k wou da'k toch nog zo vâ ni stoeng

eens de vijf en zestig deur, zegde: leve da's 'ne sleur ...
mè 't genot da'k nimiêr ken, da'k nen ouwen Belg zèn
wa da'k doeng of waar da'k blijf, 't hee ni veul nimiêr om 't lijf
want ik kan d'r al bij al, nimiêr van profetere ...

da pensioeng, da pensioeng, da pensioeng
'k hemme 't zo weinig van doeng
da pensioeng, da pensioeng, da pensioeng
just genoeg om nog wa 't overleve
al die poeng, al die poeng, al die poeng
mokt mij nooit ... ni t'rug joeng
één miljoen, twee miljoen, tien miljoen
gaf e kik, a'k mor zo vâ ni stoeng

INFLATIE

we leefden in ons apeland op veel te grote voeten
en 't is veur al die overdaad da wij nà moette boeten
de prijze van de suiker en de bloem gon nor omhoog
en onder de tien frang krij'de gin pintje on den toog

inflatie, inflatie; giên geld in circulatie
inflatie, inflatie; giên boter bij de vis
inflatie, inflatie; de nievjor valt mè Pase
inflatie, inflatie; da's giêne kattepis

lot 's morges oewen auto staan go liever mè 't velo—ke
steekt 's avonds oe chauffag'ni aan ge meu zoveel ni stoke
zè zuinig op de gas, de kole en den ellentrik

't is just lak in den oorlog g'hèt alleen wa minder schrik

inflatie, inflatie; gin wârk on de natie
inflatie, inflatie; giên boter bij de vis
inflatie, inflatie; 'n bangelijk' operatie
inflatie, inflatie; da's giêne kattepis

we zullen het voorlopig mè wa minder moette stelle
gin biftukke, gin kottelèt mor altijd frikadelle
mokt 't vrouwke oewe schoofzak spelt ni op aawe poot
in pleuts van tikken—eikes krijde spekvèt op oe brood

inflatie, inflatie; giên geld in circulatie
inflatie, inflatie; giên boter bij de vis
inflatie, inflatie; de nievjor valt mè Pase

mijn leste, nieve frak, noemde zij, 'nen drollezak
omda'k h'm, holde, ba C&A, in de solde
heure vent, of zegt mor sloef, kocht nen auto, op de poef
lak hier over, nog zo'n lakker, z'hee te doen, mè den bakker
heure vent, diê meutte, diê wèt van, teuttereweutte
die hun dochter, 't vodde—joke, die heur water, is gebroke
mor z'hee wel, 'ne goeien dokter, 'k moet ook gaan, mor hoe

gerokt 'r
want 'k heb last, van m'n niere, en 'n kaa, op m'n spiere
en gij zou, gère wille, da'k ging hore, veur nief pille
Jeanne, Josée, Josfinneke, en Georgette
Melanie, en Mimi, Maria, en Mariette
Daniëlla, en Stella, Noëlla, en Ninette

'T SLEUTELKIND

(THE LAST FAREWELL) — Roger Whittaker

Dag vader en dag moeder ... ik gon trouwe
ik gon veurgoe de deur uit ... zè na blij
mor oe felicitaties die meugd'houwe
d'r meende toch gin fluit van ... allebei
g'hed heel m'n jeugd nor mij ni omgekeke
zelfs—ak van 't school kwam waarde nooit ni thuis
a'k olle nodig had
dan lag alleen de sleutel
de sleutel van de deur onder de mat

En wette wel hoe dikwijls da den deze
'n briefke—n—hee gevonde in diên tijd
waarin dan heel schijnheilig stoeng te leze:
we moette dringend weg ... tot ons groot spijt
mor ge zuld'in d'ijskas nog wel wa d'ete vinde

en zie daarna mor wa nor den TV
allé ... allé, tot morgeschat
ge vindt gij wel de sleutel
de sleutel van de deur onder de mat

Dag va ... dag moe ... na gon'k er over zwijge
mor ik hem m'n les geleerd ... nemt da mor aan
ik weet zeker ak ik ooit kindere zal krije
dat 'r ginnen iène veur 'n geslote deur zal staan
want olle mening over 'thuis' en over 'kindere'
weurd na deur mij heel anders opgevat
zè daar mor zeker van
bij mij lee nooit de sleutel
de sleutel van de deur onder de mat
zè daar mor zeker van
bij mij lee nooit de sleutel
de sleutel van de deur onder de mat ...

DEN TIJD VAN DE ROCK AND ROLL

(JAILHOUSE ROCK) — Elvis Presley

twintig jaar gelee—je a ge da nog wèt
ree d'n Eddy Merckx op 'n trotinet
Marylin Monroe was 'n sexmachien
we reeje minder auto, de koning op de foto
konde zonder bril ni zien

da was den tijd van de rock en roll

dan zat de kerk en de cinema vol
dan koste alle joenge lijve ...
nog 'n aardig stukske djive ...
dan hadde veur vijf frang e pintje bier
en dan gaf elken Arabier
nog ne vollen bak petrol
in den tijd van de rock en roll

in de cinema zaagde nog gin borste bloot
en papiere zakke kostte niks bij brood
d'r was gin televieze ... ginne stereo